

Când eram copilă, tata îmi asculta visul

Camelia Oprița

Nu mai era alt cer pentru el decât lumina
Din ochii mei uimiți de strânsoarea lui puternică,
Încât îmi lovea colțurile inimii
Când își rotea buzele în părul meu încurcat.

Orizontul pierdut stă să cadă pe mormintele
Uscate de soare.
În amintirea lui aștept căderea unui cuvânt;
Eu să stau la marginea visului,
El să vină până la marginea acestei lumi.
Visez ori nu visez,
Cuvintele lui veneau înainte și înapoi ca un vârtej nevăzut:

Am răbdat, copilă,
Ca să-ți dau ceasuri din zilele mele
Să-ți întinzi aripile peste lume.

Când îți puneam daruri sub pom
Treceai din vis în vis
Și mi se umpleau zilele rămase cu tine.

M-am prefăcut aripă nedefinită de lumină
Într-un țipăt nestrigat
În care timpul s-a oprit
Într-o disperare care n-a mai avut loc.

De atunci urc...
Urc,
Urc...
Și nu știu ce va fi dinaintea acestui suflet fără trup.
Mă uit încă o dată către voi,
Copiii mei cu soarele înlănțuit de lacrimi.
Trec primul inel de lumină
Și golul abisal din interiorul lui mă arde...

Doamne!
Ce dor mi-e de viață...

Am răbdat pentru speranța ta, Să cântărești cât un vis, copilă,
Dar nu ți-am spus că Dumnezeu ne-a strecurat
Moartea în ființă
Și neantul este doar o împăcare temporară a sufletului.

POEZII ONLINE

Nu știu ce va fi dinaintea acestui suflet care mi-a fost,
Mi-e dor să cobor o noapte
Până în visul tău să-l cântărim împreună,
Dar mă tulbură nespuse sunetul suspinelor tale.
Nu mai văd,
Nu mai știu,
Doar simt...
Mi-e dor.
N-am știut că părinții sunt devorați și după moarte